

Datum van inontvangstneming : 07/01/2026

Zaak C-758/25*

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

25 november 2025

Verwijzende rechter:

Bundesgerichtshof (Duitsland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

20 november 2025

Verweerster en verzoekster tot Revision:

Molkerei Alois Müller GmbH & Co. KG

Verzoekster en verweerster in Revision:

Wettbewerbszentrale e. V.

Voorwerp van het hoofdgeding

Het geding betreft de vraag of het eiwitgehalte van een levensmiddel behalve in de verplichte voedingswaardevermelding ook een tweede keer en opvallend op de verpakking mag worden vermeld.

Aard en voorwerp van het verzoek om een prejudiciële beslissing

Uitlegging van het Unierecht, artikel 267 VWEU

Prejudiciële vragen

1. Staat artikel 8, lid 1, van verordening (EG) nr. 1924/2006, gelezen in samenhang met de bijlage bij die verordening, eraan in de weg dat een toegestane voedingsclaim – met name over een nutriënt die wordt

* Procestaal: Duits.

genoemd in artikel 30, lid 1, eerste volzin, onder b), van verordening (EU) nr. 1169/2011 betreffende de verstrekking van voedselinformatie aan consumenten – wordt aangevuld met een boodschap die weliswaar niet is vermeld in de bijlage bij artikel 8, lid 1, van verordening (EG) nr. 1924/2006, maar objectief gezien juist is, indien deze boodschap uit het oogpunt van de consument een concretisering van de voedingsclaim vormt?

Indien de eerste prejudiciële vraag bevestigend wordt beantwoord:

2. Moet een boodschap die een toegestane voedingsclaim concretiseert en die niet in de bijlage bij artikel 8, lid 1, van verordening (EG) nr. 1924/2006 is vermeld, inhoudelijk voldoen aan de in de bijlage opgenomen voorwaarden voor het gebruik van de voedingsclaim?

Aangevoerde bepalingen

Nationaal recht

Gesetz gegen den unlauteren Wettbewerb (wet inzake oneerlijke mededinging; hierna: „UWG”), § 3a: „Eenieder die handelt in strijd met een wettelijk voorschrift dat mede is vastgesteld om in het belang van de marktdeelnemers het marktgedrag te reguleren, maakt zich schuldig aan een oneerlijke handelspraktijk indien de inbreuk de belangen van consumenten, andere marktdeelnemers of concurrenten wezenlijk kan aantasten.”

Unierecht

Verordening (EG) nr. 1924/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 20 december 2006 inzake voedings- en gezondheidsclaims voor levensmiddelen, artikel 8, lid, 1, en bijlage.

Verordening (EU) nr. 1169/2011 van het Europees Parlement en de Raad van 25 oktober 2011 betreffende de verstrekking van voedselinformatie aan consumenten, tot wijziging van verordeningen (EG) nr. 1924/2006 en (EG) nr. 1925/2006 van het Europees Parlement en de Raad en tot intrekking van richtlijn 87/250/EEG van de Commissie, richtlijn 90/496/EEG van de Raad, richtlijn 1999/10/EG van de Commissie, richtlijn 2000/13/EG van het Europees Parlement en de Raad, richtlijnen 2002/67/EG en 2008/5/EG van de Commissie, en verordening (EG) nr. 608/2004 van de Commissie, artikel 30, lid 1.

Korte weergave van de feiten en van de procedure

- 1 Verweerster is een melkverwerkende producent van levensmiddelen. Zij brengt een rijstepap op de markt als eindproduct. Op de afdekfolie en het zij-etiket van de beker staat onder de productnaam „Milch Reis” („rijstepap”) de claim „HIGH

PROTEIN” („eiwitrijk”), en rechts daarvan, in een afwijkend gekleurde cirkel, staat (op de afdekfolie) de claim „14G PROTEIN” („14 gram eiwitten”) of (op het zij-etiket) „14g PROTEIN pro Becher” („14 gram eiwitten per beker”). Op een andere plaats op het zij-etiket wordt in tabelvorm informatie verstrekt over de energetische waarde, vetten, verzadigde vetzuren, koolhydraten, suikers, eiwitten en zout per 100 gram. Volgens die informatie is het eiwitgehalte 7,7 gram per 100 gram en 14 gram per beker van 180 gram.

2 Afdekfolie:

3 Zij-etiketten:

- 4 Na een vruchteloze ingebrekestelling heeft verzoekster verzocht om verweerster op straffe van dwangmiddelen te verbieden om – zoals in de bovenstaande afbeeldingen van de verpakking van het product is gebeurd – het eiwitgehalte van een levensmiddel afzonderlijk in gram op de voorverpakking te vermelden.
- 5 Het Landgericht (rechter in eerste aanleg) heeft de vordering toegewezen. Het hoger beroep van verweerster is verworpen. Met haar beroep in Revision, dat door de rechter in tweede aanleg is toegestaan, handhaaft verweerster haar conclusie tot afwijzing van de vordering. Verzoekster concludeert tot verwerping van het beroep in Revision.

Motivering van de prejudiciële verwijzing

- 6 Het slagen van het beroep in Revision van verweerster hangt af van de uitlegging van artikel 8, lid 1, van verordening nr. 1924/2006, gelezen in samenhang met de bijlage bij deze verordening. Het beroep in Revision van verweerster slaagt, indien haar gedrag bij gebreke van inbreuk op de bepalingen van verordening nr. 1169/2011 géén oneerlijke handelspraktijk vormt. Dit zou het geval zijn indien

het uit artikel 30, lid 3, van verordening nr. 1169/2011 volgende verbod om de hoeveelheid eiwitten te herhalen, dat door verweerster niet in acht is genomen, in het hoofdgeding niet van toepassing is, omdat de claims „14G PROTEIN” op de afdekfolie en „14g PROTEIN pro Becher” op het zij-etiket van de beker van het product concretisering zijn van de toegestane voedingsclaim „HIGH PROTEIN” en krachtens verordening nr. 1924/2006 zijn toegestaan.

- 7 De vraag of verweerster inbreuk heeft gemaakt op de bepalingen van verordening nr. 1169/2011 en haar gedrag bijgevolg een oneerlijke handelspraktijk vormt, moet worden beoordeeld in het licht van § 3a UWG en artikel 30, lid 3, van deze verordening. Volgens § 3a UWG maakt eenieder die handelt in strijd met een wettelijk voorschrift dat mede is vastgesteld om in het belang van de marktdeelnemers het marktgedrag te reguleren, zich schuldig aan een oneerlijke handelspraktijk indien de inbreuk de belangen van consumenten, andere marktdeelnemers of concurrenten wezenlijk kan aantasten. De voorschriften van het levensmiddelenrecht zijn bedoeld om marktgedrag te reguleren in de zin van § 3a UWG; zij informeren de consument over voedings- en gezondheidsaspecten van levensmiddelen (zie BGH, arrest van 9 oktober 2014 – I ZR 162/13, GRUR 2015, 498).
- 8 Verzoekster verwijt verweerster niet dat zij, door de hoeveelheid eiwitten apart te vermelden, de overige in de verplichte voedingswaardevermelding opgenomen informatie (de energetische waarde en de hoeveelheden vetten, verzadigde vetzuren, koolhydraten, suikers en zout) heeft onthouden aan de consument. Zij verzet zich ertegen dat verweerster niet alleen in de verplichte voedingswaardevermelding, maar ook op andere plaatsen van de verpakking informatie over de hoeveelheid eiwitten in gram heeft geplaatst. De grondslag van deze betwisting wordt gevormd door artikel 30, lid 3, van verordening nr. 1169/2011.
- 9 Redelijkerwijs kan niet worden betwijfeld dat artikel 30, lid 3, van verordening nr. 1169/2011 moet worden uitgelegd als een verbod om afzonderlijke nutriënten uit de verplichte voedingswaardevermelding apart te herhalen (zie OLG Hamburg, WRP 2024, 1525; OLG Stuttgart, WRP 2025, 521, punt 38). Dit is ook de opvatting van de Europese Commissie (zie mededeling van de Commissie betreffende vragen en antwoorden over de toepassing van verordening nr. 1169/2011, PB 2018, C 196, blz. 1, punten 3.3.6 en 3.3.9).
- 10 Uit de bewoordingen van artikel 30, lid 3, van verordening nr. 1169/2011 blijkt dat slechts bepaalde informatie uit de verplichte voedingswaardevermelding op een voorverpakt levensmiddel mag worden herhaald. Hieruit volgt dat nutriënten die niet in artikel 30, lid 3, van deze verordening worden genoemd, zoals eiwitten, niet nogmaals mogen worden vermeld. Ook het opschrift van dit artikel, „Inhoud”, wijst erop dat deze bepaling de toelaatbaarheid van bepaalde herhaalde vermeldingen uitputtend regelt. De opvatting dat artikel 30, lid 3, van verordening nr. 1169/2011 een verbodsbepaling is, strookt met de bedoeling van de Uniewetgever. Volgens overweging 41, vierde volzin, van deze verordening

kunnen de belangrijkste elementen van de voedingswaarde-informatie op basis van vrijwilligheid in het hoofdgezichtsveld worden herhaald, om de consument te helpen de essentiële voedingswaarde-informatie gemakkelijk te lezen wanneer hij levensmiddelen koopt. Aangezien een vrije keuze van de informatie die nogmaals wordt verstrekt, de consument in verwarring zou kunnen brengen, heeft de Uniewetgever het noodzakelijk geacht om duidelijk te bepalen welke informatie kan worden herhaald (overweging 41, vijfde en zesde volzin, van de verordening). Bijgevolg heeft artikel 30, lid 3, van de verordening tot doel vast te stellen welke informatie uit de verplichte voedingswaardevermelding mag worden herhaald en welke niet. Aangezien artikel 30, lid 3, van de verordening een uitputtende regeling bevat, mag de hoeveelheid eiwitten niet nogmaals worden vermeld.

- 11 Evenwel moet artikel 30, lid 3, van verordening nr. 1169/2011 mogelijk restrictief worden uitgelegd in het licht van de bepalingen van verordening nr. 1924/2006 inzake voedingsclaims. Mogelijk moeten de aanvullende vermeldingen van de hoeveelheid eiwitten in gram waartegen verzoekster opkomt, niet worden beschouwd als niet-toegestane herhaalde vermeldingen in de zin van artikel 30, lid 3, van verordening nr. 1169/2011, maar als toegestane aanvullingen op een voedingsclaim in de zin van verordening nr. 1924/2006.
- 12 Volgens de verwijzende rechter staat vast dat claims die krachtens verordening nr. 1924/2006 zijn toegestaan, niet verboden zijn krachtens verordening nr. 1169/2011, zodat het verbod van artikel 30, lid 3, van deze verordening niet geldt wanneer verordening nr. 1924/2006 toestaat dat een hoeveelheid eiwitten die in de verplichte voedingswaardevermelding is opgenomen, nogmaals wordt vermeld. In dat geval zouden de afwijkende bepalingen waarin verordening nr. 1924/2006 voorziet, prevaleren boven het uit artikel 30, lid 3, van verordening nr. 1169/2011 volgende verbod om de hoeveelheid eiwitten te herhalen.
- 13 De voorrang van verordening nr. 1924/2006 volgt echter, anders dan verzoekster tot Revision stelt, niet uit artikel 1, lid 4, van verordening nr. 1169/2011. Volgens die bepaling is deze verordening van toepassing onverminderd de etiketteringsvoorschriften die zijn vastgesteld in specifieke bepalingen van de Unie voor bijzondere levensmiddelen. Verordening nr. 1924/2006 is blijkens artikel 1, lid 2, ervan niet alleen van toepassing op bepaalde levensmiddelen, maar in beginsel op alle levensmiddelen.
- 14 De bepalingen van verordening nr. 1924/2006 zijn echter in zoverre specifiek dan die van verordening nr. 1169/2011 dat zij, zoals bepaald in artikel 1, lid 2, eerste alinea, van verordening nr. 1924/2006, zien op voedingsclaims die in commerciële mededelingen in de etikettering en presentatie van levensmiddelen worden gedaan. Volgens overweging 3, derde volzin, van verordening nr. 1924/2006 dient deze verordening de algemene beginselen van richtlijn 2000/13/EG – die met ingang van 13 december 2014 is vervangen door verordening nr. 1169/2011 (zie artikel 53, lid 1, en artikel 55, tweede alinea, van verordening nr. 1169/2011) – aan te vullen en te voorzien in specifieke bepalingen betreffende het gebruik van voedings- en gezondheidsclaims voor levensmiddelen

die als zodanig aan de consument worden geleverd. In geval van strijdigheid zijn de bepalingen van verordening nr. 1169/2011 dus niet aanvullend van toepassing, maar wijken zij op grond van de specialiteitsverhouding voor de bepalingen van verordening nr. 1924/2006. Dit ligt anders wanneer uit een bepaling van verordening nr. 1924/2006 volgt dat deze verordening geen voorrang heeft boven een bepaling van verordening nr. 1169/2011.

- 15 Van strijdigheid zou sprake zijn indien het op grond van de bepalingen van verordening nr. 1924/2006 inzake voedingsclaims zou zijn toegestaan om een afzonderlijke nutriënt nogmaals te vermelden, terwijl dit krachtens artikel 30, lid 3, van verordening nr. 1169/2011 verboden is. Artikel 7, eerste alinea, van verordening nr. 1924/2006 doet daaraan niet af. Volgens deze bepaling is voedingswaarde-etikettering van producten waarover een voedingsclaim wordt gemaakt, in beginsel verplicht (eerste volzin) en bestaat de te verstrekken informatie uit de in artikel 30, lid 1, van verordening nr. 1169/2011 genoemde gegevens (tweede volzin). Wanneer een voedingsclaim wordt gemaakt voor een in artikel 30, lid 2, van verordening nr. 1169/2011 bedoelde nutriënt, wordt de hoeveelheid van die nutriënt vermeld overeenkomstig de artikelen 31 tot en met 34 van deze verordening (derde volzin). De bepalingen van artikel 7, eerste alinea, van verordening nr. 1924/2006 verklaren de voorschriften van verordening nr. 1169/2011 alleen van toepassing met betrekking tot de in artikel 30, leden 1 en 2, van deze verordening geregelde vermeldingen. Hieruit volgt – bij gebreke van aanwijzingen voor een onbedoelde leemte in de regelgeving – dat het verbod van artikel 30, lid 3, van verordening nr. 1169/2011 geen toepassing kan vinden naast de bepalingen van verordening nr. 1924/2006 inzake toegestane voedingsclaims. Dit is kennelijk ook de opvatting van de Europese Commissie (zie mededeling van de Commissie betreffende vragen en antwoorden over de toepassing van verordening nr. 1169/2011, punt 3.3.9).
- 16 De vraag is derhalve, of de vermeldingen „14G PROTEIN” en „14g PROTEIN pro Becher” zijn toegestaan volgens artikel 8, lid 1, van verordening nr. 1924/2006, gelezen in samenhang met de bijlage bij deze verordening. In de eerste plaats zijn volgens dit artikel uitsluitend de voedingsclaims toegestaan die in de bijlage staan vermeld en die voldoen aan de voorwaarden van de verordening. Volgens de bijlage bij dit artikel 8, lid 1, is de claim dat een levensmiddel eiwitrijk is, en elke andere claim die voor de consument waarschijnlijk dezelfde betekenis zal hebben, alleen toegestaan als minimaal 20 % van de energetische waarde van het levensmiddel wordt geleverd door eiwitten.
- 17 Niet overtuigend is, in de tweede plaats, het argument dat de litigieuze boodschappen helemaal geen claims in de zin van verordening nr. 1924/2006 zouden zijn, omdat het vermelden van de hoeveelheid eiwitten krachtens artikel 30, lid 1, eerste volzin, onder b), van verordening nr. 1169/2011, verplicht is. Volgens artikel 2, lid 2, punt 1, van verordening nr. 1924/2006 is een „claim” elke boodschap of aanduiding die niet verplicht is op grond van het Unierecht of de nationale wetgeving. In geschil is niet de vermelding van de hoeveelheid eiwitten in de verplichte voedingswaardevermelding [artikel 30, lid 1, eerste

volzin, onder b), van verordening nr. 1169/2011], maar de vrijwillige herhaling ervan, die is geregeld in artikel 30, lid 3, van deze verordening.

- 18 In de derde plaats is een claim volgens artikel 2, lid 2, punt 4, van verordening nr. 1924/2006 een voedingsclaim, wanneer hij stelt, de indruk wekt of impliceert dat een levensmiddel bepaalde heilzame voedingseigenschappen heeft, die onder meer zijn toe te schrijven aan (b) de nutriënten die het (i) bevat, (ii) in verlaagde of verhoogde hoeveelheid bevat, of (iii) niet bevat. Artikel 2, lid 2, punt 2, van verordening nr. 1924/2006 rekent eiwitten tot de nutriënten. Claims dat een levensmiddel eiwitrijk is, zijn dus voedingsclaims in de zin van artikel 2, lid 2, punt 4, onder b), ii), tweede zinsdeel, van deze verordening.
- 19 Verzoekster tot Revision heeft aangevoerd dat het publiek de vermeldingen „14G PROTEIN” en „14g PROTEIN pro Becher” door de vormgeving van de verpakking zal beschouwen als concretiserende elementen van de toegestane voedingsclaim „HIGH PROTEIN”. De rechter in tweede aanleg heeft vastgesteld dat de consument de claim „HIGH PROTEIN” op de afdekfolie en het zij-etiket van de beker gelijkstelt met de claim „eiwitrijk”. Voorts heeft deze rechter vastgesteld dat minstens 20 % van de energetische waarde van de rijstepap in de beker wordt geleverd door eiwitten en dat de consument de claim „HIGH PROTEIN” in verband zal brengen met de vermeldingen „14G PROTEIN” en „14g PROTEIN pro Becher” die ernaast staan. In het kader van het beroep in Revision moet er dus van worden uitgegaan dat het beoogde publiek de litigieuze vermeldingen van de hoeveelheid eiwitten in gram opvat als een verduidelijking van de toegestane voedingsclaim dat de rijstepap eiwitrijk is.
- 20 De vraag is, of een dergelijke concretisering op grond van de bepalingen van verordening nr. 1924/2006 is toegestaan. Dit hangt af van de vraag of artikel 8, lid 1, van deze verordening, gelezen in samenhang met de bijlage daarbij, eraan in de weg staat dat een toegestane voedingsclaim door middel van een aanvullende boodschap wordt verduidelijkt, en, zo ja, of elke soort concretisering is toegestaan dan wel slechts een concretisering waarvan de inhoud voldoet aan de voorwaarden voor het gebruik van een voedingsclaim in de bijlage bij artikel 8, lid 1, van deze verordening.
- 21 In dit verband moet om te beginnen worden vastgesteld of artikel 8, lid 1, van verordening nr. 1924/2006, gelezen in samenhang met de bijlage bij deze verordening, er al dan niet aan in de weg staat dat een in de bijlage vermelde voedingsclaim – in het bijzonder, zoals in casu, een voedingsclaim als bedoeld in artikel 30, lid 1, eerste volzin, onder b), van verordening nr. 1169/2011 – wordt geconcretiseerd. Met de eerste prejudiciële vraag wordt beoogd hierover duidelijkheid te verkrijgen.
- 22 Het feit dat de in de bijlage bij artikel 8, lid 1, van verordening nr. 1924/2006 vermelde voedingsclaims – waaronder de claim dat het product eiwitrijk is – algemeen gehouden zijn, zou voor toelaatbaarheid kunnen pleiten. Een boodschap die deze algemene inhoud concretiseert, verduidelijkt de betekenis van de

voedingsclaim voor de consument en maakt deze voor hem informatiever. Zo kan zij de consument aanvullende, op zichzelf juiste informatie verstrekken, die zijn aankoopbeslissing kan beïnvloeden. Dergelijke aanvullende informatie kan bijdragen tot de verwezenlijking van het doel van verordening nr. 1924/2006, namelijk de keuze van de consument bij de aankoop van levensmiddelen te vergemakkelijken (zie overweging 1, tweede volzin, van de verordening).

- 23 Het feit dat de bijlage bij artikel 8, lid 1, van deze verordening een uitputtende opsomming geeft van de toegestane voedingsclaims, kan echter tégen de aanname pleiten dat verordening nr. 1924/2006 boodschappen zou toestaan die een voedingsclaim concretiseren. De bijlage bij artikel 8, lid 1, van deze verordening bevat geen toelichting op deze claims. Dit zou tot de conclusie kunnen leiden dat deze verordening enkel de toelaatbaarheid van voedingsclaims zelf regelt (zie artikel 1, lid 2, eerste alinea, van verordening nr. 1924/2006), en de toelaatbaarheid van boodschappen die dergelijke claims concretiseren, door andere rechtsregels wordt bepaald – in casu door verordening nr. 1169/2011, die verordening nr. 1924/2006 aanvult (zie overweging 3, derde volzin, van verordening nr. 1924/2006). Wat betreft de in artikel 30, lid 1, eerste volzin, onder b), van verordening nr. 1169/2011 opgesomde nutriënten zou het dan blijven bij het verbod krachtens artikel 30, lid 3, van deze verordening om afzonderlijke nutriënten te herhalen. Zo zou rekening worden gehouden met het doel van artikel 30, lid 1, eerste volzin, en lid 3, dat erin bestaat de consument niet alleen te informeren over het concrete gehalte van een nutriënt die een positieve bijdrage levert aan zijn voeding, zoals eiwitten, maar ook, aan de hand van de verplichte voedingswaardevermelding, over de precieze hoeveelheden van voedingswaarden in een levensmiddel die een overwegend negatieve bijdrage leveren, en aldus te bevorderen dat de consument zich evenwichtig voedt, zoals verordening nr. 1924/2006 volgens overweging 1, derde volzin, ervan beoogt.
- 24 In het geval dat concretiserende boodschappen over een toegestane voedingsclaim – zoals in casu dat het product eiwitrijk is – krachtens verordening nr. 1924/2006 zijn toegestaan, rijst vervolgens de vraag of elke inhoudelijk juiste verduidelijking is toegestaan, dan wel of de verduidelijking inhoudelijk moet voldoen aan de voorwaarden voor het gebruik van de voedingsclaim in de bijlage bij artikel 8, lid 1, van deze verordening. Met de tweede prejudiciële vraag wordt beoogd hierover duidelijkheid te verkrijgen. In het hoofdgeding kan een concretisering niet alleen worden gevormd door de litigieuze vermelding van de hoeveelheid eiwitten in gram in het product, maar ook door een vermelding van het deel van de energetische waarde van het product dat wordt geleverd door eiwitten, zijnde minimaal 20 % van de totale energetische waarde (overeenkomstig de gebruiksvoorwaarden in de bijlage bij artikel 8, lid 1, van deze verordening), of van het exacte aandeel van 33,7 % van de totale energetische waarde zoals berekend door verzoekster tot Revision.
- 25 De bewoordingen van de bijlage, volgens welke niet de voedingsclaim zelf (in casu „High Protein”, dat wil zeggen „eiwitrijk”), maar het daarmee aangeprezen product moet voldoen aan de wettelijke voorwaarden (in casu dat minimaal 20 %

van de energetische waarde van de rijstepap wordt geleverd door eiwitten), kunnen pleiten voor de aanname dat elke (juiste) verduidelijking – dus ook de hoeveelheid eiwitten in gram – is toegestaan, ongeacht de gebruiksvoorschriften in de bijlage bij artikel 8, lid 1, van verordening nr. 1924/2006. Verzoekster tot Revision wijst er bovendien op dat de vermelding van de hoeveelheid gram van een nutriënt in het product, zoals eiwitten, met het oog op de aanbevolen dagelijkse referentie-innames relevant kan zijn voor een consument die geïnteresseerd is in een evenwichtige voeding. Dit kan dus in voorkomend geval voor de consument een grotere informatiewaarde hebben dan de vermelding van het deel van de energetische waarde van het product dat wordt geleverd door eiwitten, en kan hem de keuze voor een levensmiddel vergemakkelijken (zie overweging 1, tweede volzin, van verordening nr. 1924/2006).

- 26 Het feit dat volgens de Uniewetgever alleen de wettelijke voorschriften voldoende duidelijkheid bieden met betrekking tot de voedingsclaim, zou daarentegen kunnen pleiten vóór de aanname dat een boodschap die een toegestane voedingsclaim verduidelijkt, inhoudelijk moet voldoen aan de gebruiksvoorwaarden van de bijlage bij artikel 8, lid 1, van verordening nr. 1924/2006. In dit verband is de wetgever er kennelijk van uitgegaan dat bij eiwitten – anders dan bij vetten, verzadigde vetzuren, koolhydraten, suikers of natrium – niet de hoeveelheid gram, maar de verhouding tot de energetische waarde van het product bepalend is voor de door verordening nr. 1924/2006 beoogde evenwichtige voeding van de consument ter bescherming van zijn gezondheid (zie overweging 1, tweede en derde volzin, en overweging 18 van de verordening, alsmede arrest van 14 juli 2016, Verband Sozialer Wettbewerb, C-19/15, EU:C:2016:563). De vermelding dat een product eiwitrijk is vanwege de hoeveelheid eiwitten in gram die het bevat, vormt in de visie van de wetgever dus geen nuttige informatie voor de consument, maar zal bij hem de onjuiste indruk wekken dat de absolute hoeveelheid eiwitten bepalend is voor de hoogte van het eiwitgehalte, hetgeen misleiding vormt in de zin van de regelgeving [zie artikel 3, tweede alinea, onder a), van verordening nr. 1924/2006]. Dit zou kunnen pleiten voor de aanname dat een vermelding van de hoeveelheid eiwitten in gram die een product bevat, rechtens niet kan worden beschouwd als inhoudelijk gelijkwaardig aan een claim dat het product eiwitrijk is, en dus niet kan worden beschouwd als een concretisering van een toegestane voedingsclaim.
- 27 De prejudiciële vragen zijn relevant voor de beslechting van het geding. In het geval dat de vermeldingen „14G PROTEIN” en „14g PROTEIN pro Becher” géén concretisering van de claim „HIGH PROTEIN” vormen die zijn toegestaan krachtens artikel 8, lid 1, van verordening nr. 1924/2006, gelezen in samenhang met de bijlage bij deze verordening, vormt het aanbrenge van ervan op de afdekfolie en het zij-etiket van het product een oneerlijke handelspraktijk krachtens § 3a UWG, gelezen in samenhang met artikel 30, lid 3, van verordening nr. 1169/2011. Er zou dan sprake zijn van een inbreuk op artikel 30, lid 3, van deze verordening die de belangen van consumenten wezenlijk kan aantasten in de zin van § 3a UWG.